

smarten en
dus, dat
Christus
God
men
de raad-
bedoeling
de Apostel
David zegt,
zoo rede-
profetische
ben gezegd,
vervuld ge-
dit nu aan?
vrij uittoet
David, dat
is en zijn
g. (vs. 29)
begraven
het dus, dat
kon slaan,
(al, dat de
ou worden)
tanding van
verlaten in
verdering
hijlende uit-
end, — en
dit zelfs de
dat Hades
tende. Toch
gewichtige
el hier niet
van de ziel
waar, dat
het woord
en zin van
sterven per-
steld deze
de Apostel
tussen
i. zijn ge-
te wordt ge-
niet heeft
den Hades
is het daarin-
gen met de
de Apostel
gt, dat God
n hebbende,
zien het niet
zelve dood
is, dat wil
in den dood
t des doods
Zijn vleesch
liet kende de
e voor Hem
en lichaam
God heeft
niet overge-
ods, en niet
verdering
t de smarten
stus uit de
leven Hem
gt niet, dat
een bepaald
tus' ziel na
Dan zou de
het Christus'
de zijn ziel
beval en tot
gezegd heeft:
Paradijs zijn.
e maken met
k, maar be-
Paulus in
laar, in den
lukzaligheid.
het genomen
voor de af-
opig worden
en staat des
rkeerd heeft
graf.

wordt het
n de Open-
hertal plaat-
in Op. 1:18,
oos met den
dus in Dood
ig is echter
voorgesteld
fke machten
n. Dit hangt
profetie, die
e op aarde
n. Ziet. Zoo
is, die in het
benbaren zal,
sche wereld-
geesten zal
n, en het rijk
n vrouw, de
En zoo nu
Dood en den
rdt zelfs ge-
paard rijdt
Wat hier nu
is niet ge-
taling het is
enb. 20:14
eens in den
en de Hades
f zijn. Maar
Hades op te
thinnenrijk,
niet als een
elke topo-
Hades lijd
men gezegd,
voorgaat
n daarna de
om de zielen
acten, maar
met wat in
toch gezegd,
Dood en aan-
even om te
r aarde. Zij
den honger,
der aard-
ze optreden
d en Hades
de machten,
e zouden ze

in onze taal het best kunnen weergeven
door Dood en Verderf.

Nog verder gaat de beeldspraak, waar in
Openb. 20:13 wordt gezegd, dat in den jong-
sten, dag de Zee en de Dood en de Hades de
dooden, die in hen zijn, zullen opgeven om
geoordeeld te worden naar hunne werken.
Zeker wordt hier de voorstelling gegeven,
dat de Dood en de Hades de menschen
niet alleen doodden, maar ook de doodden in
zich opnemen tot den oordeelsdag. Toch
mag men daaruit niet afleiden, dat de Hades
hier wel als plaats, als schimmrijk zou
gedacht zijn, want de Dood wordt hier
naast den Hades genoemd en de Dood is
een plaats. Hij heeft men hier, evenals in
het Oude Testament meermalen geschiedt,
den Dood en den Hades op te vatten als
monsters, die den muil wijd openparren,
om al wat leeft te verslinden. Jona spreekt
zelfs van den buik van de Scheel en zegt:
uit den buik van de Scheel roep ik tot u.
Wil men hier een onderscheiding maken, dan
kan men zeggen, dat de Apostel eerst de
zee noemt, omdat de zee degenen die in haar
verdrinken zijn en geen graf hebben ge-
worden, terug geeft: „de zee gaf de doodden,
die in haar waren”; en dat daarna de Dood
en de Hades samen worden genoemd om aan
te duiden degenen, die op het vasteland
gestorven en begraven zijn. En waar er
uitdrukkelijk staat, dat de Dood en de Hades
samen hunne doodden teruggaven, daar kan
hier niet aan schimmen of afgestorven zielen
worden gedacht.

Ook de beeldspraak in vs. 14 wijst er op,
dat de Dood en de Hades hier als per-
sonen zijn gedacht. Na de „doodden” te
hebben opgegeven, die in hun macht waren,
worden ze gegrepen en in den pool des vuurs
geworpen. De saamvoeging van Dood en
Hades wijst ook hier uit, dat de Hades
niet als een plaats is gedacht, maar als
een vijandige macht, die God eenmaal ver-
doen zal.

In dien zelfden zin moet dus ook verstaan
worden, wat Christus in Openb. 1:8 zegt:
„Ik heb de sleutels van den Hades en den
Dood”. Gewoonlijk vat men dit zoo op,
dat de Hades hier als een burcht of slot
is voorgesteld, waarin de gestorven zielen
worden opgesloten en waarvan Christus de
sleutels zou bezitten. Metterdaad geeft de
uitdrukking: sleutels van den Hades, hietoe
aanleiding, en indien dit er alleen stond, zou
tegen deze opvatting niet veel in te brengen
zijn. Maar ook hier worden Dood en Hades
saamgevoegd en de Dood wordt nooit als
een vesting of burcht voorgesteld. Om aan
deze moeilijkheid te ontkomen, vatten enkele
uitleggers deze uitdrukking daarom alzoo op,
dat de sleutels van den Hades en den Dood
zouden willen: de sleutels, die de Dood als
Koning van den Hades bezit en die tot den
Hades den toegang verschaffen. Deze uitleg-
ging is echter zeer gewrongen. Indien er
stond: Ik heb de sleutels van den Dood
tot of van den Hades, dan zou deze opvat-
ting nog mogelijk zijn, maar niet nu beide
Dood en Hades naast elkaar worden ge-
noemd en door het voegwoord en zijn ver-
bonden. „Ik heb de sleutels van den Hades
en den Dood” kan niet verstaan worden in
den zin van: de sleutels, die tot den Hades
den toegang verleen en die de Dood bezit.
Hierbij komt, dat overal in de Openbaring
de Dood en de Hades als personen worden
voorgesteld. Beter is het daarom den Dood
en den Hades te denken als de bezitters
en eigenaars dezer sleutels, zoals ook de
uitdrukking in Openb. 3:7: „die den sleutel
Davids heeft”, wil zeggen, de sleutel waarvan
David de bezitter was. De Dood en de
Hades hadden de sleutelacht over dood
en graf, tot dat Christus door zijn opstan-
ding hen overwon en nu die sleutelacht
Hem toekomt. Hij opent en niemand sluit.
Hij sluit en niemand opent. Zelfs de Dood
en de Hades zijn Hem onderworpen, want
ze vermogen niets, zonder dat Hij hun
macht geeft (Openb. 6:8).

Teestafel.

Dr. A. KUYPER, TAFFERELEN UIT DE HEILIGE
SCHRIFT in beeld gebracht door beroemde beden-
dagsche schilders van alle landen. Amsterdam —
Uitgevers-Maatschappij „Elsevier” — 1910.

Van dit plaatwerk met toetsende bijscrip-
ten van Dr. A. KUYPER, zond de Uitgevers-
Maatschappij „Elsevier” ons een Prospectus en
proef.

Gaarne vestig ik er hier de aandacht op, al
kan uiteraard een beoordeeling eerst volgen
wanneer het in zijn geheel voor ons ligt.

Naar uit den Prospectus blijkt, zal dit werk
72 platen bevatten, die reproducties in „Mezzo-
gravure” zullen geven van even zooveel tafereelen
uit de Heilige Schrift, zoals beroemde schil-
ders van onzen tijd die hebben gezien in hun
verbeelding en toen op doek gebracht.

Van deze schilders uit onzen tijd worden o.a.
met name genoemd ALMA TADEMA, WALTER
CRANE, ISRAËLS, PUYIS DE CHAVANNIS, FRITS
VAN UDEH, ARTHUR KAMFF, VILLEGAS.

De bijchriften van Dr. KUYPER zullen dan,
door zijn woord, elk tafereel, zoals de Prospec-
tus zegt, doen *leven*. Tekst en gravures in
groot formaat zullen straks een prachtalbum
vormen.

Maar, zoals de uitgevers zeggen, de mezzo-
gravures zullen ook als wandversiering kunnen
dienen.

„Wanneer men een of meer lijsten doet ver-
vaardigen, waarvan het achterpaneel of achter-
bord door „wervelij” wordt vastgehouden,
zoodat 't uiterst gemakkelijk uit de lijst gelicht
en weer erin gezet kan worden, dan kan men
beveiligde afbeelden aan den wand hangen;
zonder de collectie als geheel in 't minst te
schenden.”

Eindelijk zij nog uit den Prospectus vermeld,
dat het werk zal verschijnen in 24 maande-
lijkse afleveringen, elk bevattend 3 photogra-
vures (formaat 38 x 51 cm.).

Dr. KUYPER schreef voor dit werk een in-
leiding, die ons mede is toegezonden.

Deze inleiding is een leeswaardig stuk, ook
op het gebied van kunst-theorie. Voor alles is
daarin onze oud-hoogleraar in de esthetiek aan
het woord.

Ik wil hier uit deze INLEIDING iets mededeelen,

ook omdat daardoor de bedoeling van het werk
zelf kan worden verduidelikt.

De geachte schrijver begint met te wijzen op
wat ik zou willen noemen de wisselwerking
tusschen de Kunst en het Heilige. „Het Heilige
kan desnoods de Kunst ontberen, de Kunst
het Heilige niet.”

Verder wordt er door Dr. KUYPER op ge-
wezen, dat waar „het Heilige en de Kunst
hun eenheid vinden in de behoefte aan inspi-
ratie, uit wat boven het gewone leven uitgaat,
de Kunst, wijl zij in het Heilige ook een eigen
stof moet vinden, zich wierp op het Heilige
Boek, op de Schrift”. „Hier, in de Schrift, vindt
de Kunst heel een historie, die, tot op der
dingen oorsprong teruggaande, de eeuwen door
liep. Ze vindt er de diepste tegenstelling tus-
schen God en den verzoeker, tusschen wat rein
en onrein is, om bij de donkere schaduw van
het satanische, den glans van het Heilige in te
hooger luister te doen uitschitteren. Ideaal en
realiteit in rusteloos worsteling. Het doen der
menschen omhoog en het bestel Gods uit den
Hooge. Vergezicht tot in den bafert terug,
en vooruit tot in het Jerusalem dat van den
hemel nederdaalt.”

„Omgekeerd”, zegt de Schrijver dan verder,
„heeft dit Heilige Boek de Kunst noodig om
zijn schatten te laten zien. De kunst doet zien,
wat de Schrift zelfs slechts doet hooren”.

In een keurig kunst-historisch overzicht wijst
Dr. KUYPER dan aan hoe Kunst, met name de
Christelijke Schilderkunst, aan dit aansehou-
welijk maken van het Heilige is tegemoet
gekomen.

In de protestantsche wereld is door „die
lange reeks van Bijbeluitgaven met platen, die
vooral in Engeland en niet minder in ons land
getuige koopers vonden, en die zelfs nog
in de vorige eeuw GUSTAVE DORE met zijn
eenige schoone collectie Schriftuutplaten ver-
rijkte” — daarin getracht te worden.

Naar aanleiding van deze „Bijbeluitgaven met
platen” volgt dan een kort, maar zeer zakelijk
overzicht van de verschillende methoden van
„Bijbelverlichting”.

KUYPER leert ons daarin te onderscheiden:
1. Wat hij noemt, een *geschiedkundige* methode
van Bijbelverlichting, die de Oostersche tafereelen
in een Westerschen milieu verplaatst. 2. De
idealiserende methode, die de tafereelen
idealiseert, de hoofdstaaten verheft boven het
niveau van ons gewoon menschelek leven. „Het
is de hemelche binnenside van de heilige
historie, die zij u naar buiten toont.” 3. De
methode der *phantasie-kunst*, die het Oostersche
wel anders wil uitbeelden dan het onse, maar
dat Oostersche zelf niet genoegzaam kent. 4. De
archaeologische methode, die haar vormen niet
langer phantasieert, maar door exacte studie
van de Oostersche wereld trachtte te vinden.

5. De *realistische* methode, die de dingen zoo
wil doen zien, dat het gebeuren ervan niet meer
vreemd aandoet; die niet enkel oudheidkundig
stijlt, maar ook *zakelijk* wil wezen.

Naar het oordeel van Dr. KUYPER staat dan
de *idealiserende* methode het hoogst, al kent
hij ook betrekkelijke waarde toe aan de *realis-
tische*, en in het plaatwerk zullen dan ook repro-
ducties uit beide richtingen worden opgenomen.

Na een kort bericht over de drie groote
Bijbelverlichtingen bij ons, die van ROMYNS DE
HOOGHE, van JAN LUYKEN en PIETER DE HONDT,
volgt dan in deze inleiding ten slotte een korte
mededeeling over de platen die in het werk
zullen worden opgenomen.

Voorop zullen gaan een aantal platen naar
schilderijen van JOSEF VILLEGAS. Ze toonen ons
de tegenstelling tusschen Israël en de volkeren.
Dan komt een tweede groep, illustrerend wat
Israel van zijn hooge roeping deed vallen. De
groep die daarna komt, geeft Israël onder David.
En zoo gaat het terug op de Richteren; op de
voering van den volkstaat onder Mozes, op
de Patriarchen, om ten slotte uit te komen bij
de *Totidood*, dat is, bij den oorsprong der
dingen en den oorsprong der alle historie door-
gaande tegenstelling tusschen het paradijs en
den val door de sonde. Het optreden van die
breuke roept om den Verlosser. Hij verschijnt,
de Christus Consolator die de rondsche ellende
terugdringt. En aldus spoedt het naar het einde.”

Bij wijze van proeve zond de uitgever ons een
gravure naar de *Kat en Abel van Walter Crane*.

Ik hoop bij verdere toezending der verche-
nen stukken, de aandacht op dit werk te blij-
ven vestigen.

Verenigingsleven.

HET WERK DER BARMHARTIGHEID IN INDIE.

III.

In dit laatste gedeelte van het overzicht van
het werk der barmhartigheid in Indië moeten
nog een viertal richtingen behandeld worden,
en wel allereerst de

Kolonie Pangoeengsen

bij Pati, in 1902 opgericht door Mej. M. Jans,
toen, tengevolge van zware overstromingen en
cholera, de nood en ellende in die streek groot
waren. De bedoeling was, armen en nood-
driftigen onderdak en voedsel, zoo noodig
geneezing en zoo mogelijk ook werk, te ver-
schaffen. De aanvang van deze inrichting is
zeer klein en gering geweest. Zij kreeg eerst
enkele meerdere bijdragen, toen door een
belangstellende f 1000 in eens en door anderen
kleine gaven gegeven werden, waarvoor in het
noordoostelijk gedeelte van het Moortjagebergte,
afdeling Pati, Residentie Samarang, een stuk
land gekocht kon worden, geschikt voor
koloniatie.

Door vele moeilijkheden is de kolonie thans
reeds heen. Veel tegenstand heeft zij ondervonden,
maar gebrek was er nooit, al moest men soms
ook zwinlijks aandoen, als de giften niet al te
ruim vloeiden, waarmee vooruit moest worden
in wat de kolonie zelf te weinig opbracht.

De inrichting staat thans onder de commissie
van toezicht van drie zendelingen der Doops-
gezinde Zendingvereeniging, die de zaak zoo
hebben geregeld, dat het land verdeeld is onder
de, destijds 141, werkende opwonenden, die
zoo lende in hun eigen onderhoud kunnen
voorzien. Daarbuiten om moet dan steeds ge-
sorg worden voor de zieken en gebrekkigen,
waarvan sommigen naderhand, als ze genezen
zijn, natuurlijk voor eigen levensonderhoud
werken kunnen.

Tans komen we tot het bekende

Ziekenhuis te Modjo Wano,
dat belangrijk genoeg is om er een uitvoerige
beschrijving van te geven, — en dat dan ook
in het hier tekenen aangehaalde werk een ruime
plaats inneemt, — indien de ruimte het ons
hier toeliet.

Het was in 1864, toen zendeling J. Kruyt
met de behandeling van zieken begon, dat
voorspeld werd, dat er te veel zonden komen

dan dat het vol te houden zou zijn. Die voor-
spelling is alleen daarom niet uitgekomen, dat
de Christelijke barmhartigheid tegen de stijgende
behoefte opgewassen bleek.

In hoe groote behoefte de ziekenverpleging
daar voorzag, blijkt wel daaruit, dat in 1870
461 oogziekten te behandelen waren, waarvan
het grootste deel dagelijkse behandeling
noodig had, en voorts nog 2440 andere zieken,
aan welke 6716 maal geneesmiddelen moesten
worden verstrekt.

Op den duur kon dat niet gaan zonder
ziekenhuis, en, hoewel men zich jarenlang
behield, werd toch eindelijk in 1894 een zieken-
huis gesticht. Zooveel belangstelling was er
echter toen dan ook in de zaak, dat bijna een
vierde deel der benodigde gelden, die totaal
op f 25,000 beliepen, in de gemeente ter plaatse
werd aangebracht, terwijl slechts ongeveer een
tiende gedeelte uit Nederland behoefte te komen.

Sedert 1870 is het getal patiënten nog zeer
toegenomen. In 1907 werden in het ziekenhuis
in 7 geheel 7312 zieken behandeld. Daaronder
waren naar een globale berekening ongeveer
1000 Christenen; van de 337 patiënten, die
dagelijks gemiddeld in het ziekenhuis verpleegd
werden, behoorden door elkaar niet meer dan
15 tot de gemeente.

Reeds even werd melding gemaakt van het

Ziekenhuis te Sonder

in de Minalaha van Menado. In dat deel van
Celebes werd reeds voor meer dan negentig
jaar het eigenlijke zendingswerk aangevangen,
dat er, eenig bekend is, zoo goede vruchten
heeft gedragen. Hoewel de bevolking er in
haar geheel het Christendom heeft aangenomen,
zoodat er nog slechts, hier en daar verspreid,
een 3000 heidenden wonen, en veel overgenomen
is van Europeesche levenswijze en manieren, —
vindt men er slechts één hulpziekenhuis, en
wel het bovengenoemde, dat er in 1907 werd
opgericht, nadat door de bevolking zelf op
aansporing van den hulpdrinker en de inlan-
dische leeraars was beloofd, tot die oprichting
te zullen medewerken. Die belofte werd inder-
daad vervuld, want de inlanders hielpen trouw
bij den bouw van het huis, die in nachtelijke
uren uitgevoerd werd.

Van gouvernementsewege wordt voor een der
beide Europeesche, door het Nederlandsche
Zendinggenootschap uitgezonden, gediplomeerde
zusters een subsidie van f 600 'jaars genoten,
plus een toelage van f 550 voor het ziekenhuis
en gratis verstrekking van medicijnen. Al de
overige kosten worden gedekt door een vaste
bijdrage uit de collectie bij de godsdienst-
oefeningen in de 22 gemeenten van het ressort
Sonder.

Het verslag over 1908 vermeldt, dat in de
polikliniek in 1908 9475 patiënten kwamen,
aan wie 16393 maal hulp verleend werd; dus
aan ongeveer 53 per dag. In het ziekenhuis
werden 144 patiënten opgenomen, tegen 90 in
het jaar te voren, terwijl 503 huisbezoeken
werden afgelegd, tegen 528 in 1907. Ook hier
dus een drukke, steeds zich uitbreidende
werkkring.

Hiermede zijn wij gekomen aan het slot van
onze vluchtige bespreking van het werk der
barmhartigheid in de Oost en rest alleen nog,
met een kort woord melding te maken van
een huis van barmhartigheid in de West, dat
onder bescherming staat van H.M. de Koningin-
Moeder, namelijk

Bethesda,

het gesticht der protestantsche vereeniging tot
verpleging van lepralijders in de kolonie
Suriname.

Het is bekend, dat het aantal melaatschen
in Suriname groot is. Het gouvernement heeft
zich zijnerzijds de belangen der gezonden aan-
getrokken, door maatregelen te nemen tot
isoleering der lepralijders. In „Groot-Chatillon”,
op 3 1/4 uur afstand, per stoomboot, van
Paramaribo gelegen, heeft het een melaatschen-
asyl opgericht, waar gesorgd kan worden voor
de melaatschen, die tot bescherming der samen-
leving in de kolonie geïsoleerd worden. De
opname aldaar is meestal een gedwongen, die
hulpbehoeften te ondergaan hebben. Het
spreekt dan ook wel vanzelf, dat er, naast
het regeringsgesticht, groote behoefte bestond
aan het werk der particuliere verpleging, die
bereid bevonden werd, zich de melaatschen om
hunnentwille aan te trekken.

Daarom is, dicht bij het regeringsgesticht,
het particuliere gesticht „Bethesda” tot stand
gekomen, door de samenwerking van protestan-
ten van allerlei gezindten, nadat de Roomschen
het goede voorbeeld gegeven hadden. Dat dit
huis zich in den loop der jaren het vertrouwen
van de bevolking heeft weten te verwerven,
kan voldoende daaruit blijken, dat negen jaren
nadat de eerste patiënt zich aan de verpleging
aldaar toevertrouwde, een veertigtal lijders in
„Bethesda's” paviljoenen, waar natuurlijk alle-
maal gedwongen opgenomen wordt, werden
verpleegd.

Officiële Berichten.

L. S.

De classis 's-Gravenhage heeft in hare verga-
dering van 22 Febr. l. l. peremptoires aangenomen
met algemeene stemmen toegelaten tot den
Dienst des Woords en der Sacramenten den heer
F. C. Meyster, beroepen Pred. te Zegwaart e. a.

Namens de classis:

F. W. GROSHUIJDE, h. t. act.

Classis Amersfoort.

Vergadering van de kerken der classis Amers-
foort l. v. 22 April a. s. te Amersfoort. Punten
voor het agendum worden ingewacht bij onder-
geteekende vóór of op 26 Maart 1910.

Namens de kerken Bunschoten A en B:

J. C. C. VOIGT.

Bunschoten, 14 Mei 1910.

KENNISGEVING.

De Kerkraad der Geref. Kerk te Huizum c. a.
brengt hiermede ter kennis, dat het onder
leiding en medewerking van de classis Leeuwarden
ook te dezer plaatse koren mocht tot zelfstan-
dige kerkformatie, en bij opgetreden is om de
Geref. Kerk hier weder tot openbaring te
brengen.

Bij gemis van eigen vergaderplaats zal de
kerk van Huizum c. a. tijdelijk nog in combinatie
blijven met de kerk van Leeuwarden, doch
aldus hopen we ook een eigen kerkgebouw te
hebben en over te gaan tot beroeping van een
eigen Diaenaar des Woords.

De Koning der Kerk, die ook hier zijn kerk
heeft geplant, bedauwe haar mildelijk met Zijn

Heiligen Geest en stelle haar tot een lof van
Zijnen Naam.

Het adres der kerk van Huizum is:

S. PAKKER, scriba.

Schrans C 113 bij Leeuwarden.

Huizum, 16 Maart 1910.

Particuliere Synode van Z.-Holland (ten Z.)

De Geref. Kerk van Barendrecht, daartoe
aangewezen door de classis Barendrecht, maakt
bekend, dat de Particuliere Synode van Zuid-
Holland (ten Z.) D.V. op nader te bepalen
datum in de maand Juni te Barendrecht zal
worden gehouden.

De classen binnen dit ressort worden nitge-
noodigd, vóór 2 Mei aan het adres van den
eerstondertgetekende opgave te doen van de
namen (met woonplaats) der afgevaardigden en
hunner secundi, en van de onderwerpen, die
zij op de agenda wenschen geplaatst te zien,
onder toezending van de daarop betrekking
hebbende stukken.

Namens de roepende kerk:

J. E. VONKENBERG, praeses.

L. VAN DER VEN, scriba.

Barendrecht, 8 Maart 1910.

Kort Verslag van de vergadering

der Classis Dordrecht, den 3en

Febr. j. l. gehouden.

1. Opening door den Voorzitter.

2. Het moderamen bestaat uit: Ds. G. War-
ner, praeses; Ds. H. H. Schoemakers, assessor;
Ds. V. Hepp, scriba.

3. Alle kerken zijn wettig vertegenwoordigd.

4. De notulen worden gelezen en goedge-
keurd.

5. Ds. van Dam verstrekt eenige medede-
elingen aangaande de Zending.

Ds. Schoemakers vraagt inlichtingen omtrent
een collectie voor de Vr. U., die door een
kerk wel gehouden is, naar de afgevaardigden
verklaren, maar niet is opgezonden.

6. Ingekomen:

a. een brief van br. M. W. d. B. te R. over
een tekort aan pensioen, door zijn moeder
Mevr. de Wed. P. d. B. van de kerk van Put-
tershoek niet ontvangen. De classis zal voor dit
tekort genoemde kerk helpen.

b. een brief van br. N. B. S. te H. I. A. in
zake de grens zijner kerk. De classis adviseert,
dat de kerkraad van H. I. A. met dien van
Z. overleg zal plegen.

7. Naar aanleiding van het rapport over de
belijdenisvragen, door een desbetreffende com-
missie op de vorige vergadering uitgebracht,
wordt het bij stemming wenschelijk geacht, dat
er binnen het ressort der classe in deze meer
uniformiteit komt. Ook spreekt de classis zich
voor woordelijke (en niet slechts zakelijke) vast-
stelling der vragen uit. Over den inhoud daar-
van zal een volgend maal worden beraadslaagd.
Omdat in het vorig classicaal verslag de door
de commissie voorgestelde vragen minder correct
waren afgedrukt, volgen ze hier op verzoek der
classis nogmaals:

1. Of gij van harte gelooft en dies oprecht-
lijk belijdt, dat de leer, die in 't Oude-
en Nieuwe Testament vervat is, en in de artikelen
der christenlijke geloofs begrepen is en in de
christelijke kerk alhier geleerd wordt, de waar-
schijn en volkomen leer der zaligheid is, en
mitsdien alle leer verwerpt, die daarmede strijdt.

2. Of gij een ernstig voornemen hebt om
doot Gods genade bij die leer te blijven en
alzo uw leven en zaligheid buiten uwezen in
Christus te zoeken; en naar de verplichting
uwer doops den eenigen waarachtigen God:
Vader, Zoon en Heiligen Geest aan te hangen,
te betrouwen en lief te hebben van ganschen
harte, van ganschen ziele, van ganschen gemoede
en met alle krachten, de wereld te verlaten,
uwe oude natuur te doodden, en in een godsalig
leven te wandelen.

3. Of gij des zins en willens zijt in de ge-
meenschap der Christelijke kerk inzonderheid
door een getrouw gebruik der genademiddelen,
de bediening des Woords en der Sacramenten
te zullen volharden, en zoo gij — wat de Heere
verhoede — U ooit in leer of leven kwaamt
te misgaan, U te willen onderwerpen aan de
kerkelijke tucht?

4. De vacaturebuurten worden aldus gere-
geld:

a. voor Hendrik-Ido Ambacht: Ds. Knoll
(13 Maart), Ds. Meynen (10 April), Ds. v.
Schaik (24 April), Ds. Schoemakers (22 Mei).

b. voor Noordeloos: Ds. Beij (6 Maart)
Ds. Hoek (10 April), Ds. de Jonge (8 Mei).

c. Bij het onderzoek Act. 41 V.K.O. vragen
Abblaserdam en Antwerpen dencelfden steun
van de provincie aan als het vorige jaar, Put-
tershoek met f 25 — verhooring.

10. Als roepende kerk voor den volgende
keer wordt aangewezen Dordrecht.

11. Dankgebed en sluiting.

Op last der Classis voornemd:

V. HEPP, Scriba.

Antwerpen.

Buitenland

Frankrijk. Madagascar.

Reeds veel is over den toestand geschreven
die op Madagascar geschapen is door het op-
trekken van den socialistischgezinden gouverneur
Augegneur. Wij willen nu het een en ander
daaraan toevoegen, heiligen ontleend is aan het
Journal de Genes.

Men mag op het eiland een gebouw voor het
houden van Godsdiensstoefeningen — in den
regel een eenvoudige houten hut — slechts
bouwen wanneer de overheid dit goed heeft
gekeurd. De aanvragen worden in den regel
gekeurd. Nu eens heet het, dat het aantal
Christenen te gering is om het bouwen van een
kerk te rechtvaardigen, dan weer wordt het ver-
zoek om een kerkgebouw te mogen stichten,
zonder eenige opgaaf van redenen geweigerd.

Maar men gaat nog verder. Vele kerken
gesticht onder de voorzorgs van Augegneur,
die het bouwen van zulke gebouwen geheel vrij
lieten, zijn nu op bevel der overheid gesloten,
onder voorwende dat in dien tijd de noodzake-
lijke formaliteiten niet in acht waren genomen,
of dat de toestemming van de plaatselijke
overheid niet voldoende geweest was. Als een
kerkgebouw moet gerepareerd worden of door
een windvlaag geleden heeft, wordt het verlot
ter herstelling geweigerd en het gebouw valt
van lieverlede leeren.

Daarbij is het verboden Godsdiensstoefeningen
te houden in een lokaal dat niet voor den eredienst
bestemd is. Elke inboorling mag met zijn
vrouw en kinderen in den Bijbel lezen en bidden,
maar niemand anders mag daarbij tegenwoordig
zijn.

Een voorbeeld uit vele. Op een avond
waren 6 inboorlingen, 3 mannen en een vrouw,
in een huis vergaderd. Zij hadden twee bijbels,
een gebedenboek en een boek met Bijbelsche
geschiedenissen bij zich. Plotseling verscheen

de ambtenaar der regering met zijn assistent
en politiedienaar en sprak: „G